

krokodil

Jelige: Krokodil

Krokodilkönny

- Ugye most csak ugrat?!

A főnököm kérdően tárta szét karjait és nézett rám.

- Talán nem tetszik?
- Nem vagyok bébi csősz! – akadtam ki.

Hülyének néz, ez? A legjobb vadőre és vadásza vagyok, erre egy kiskorút akar rám sózni, csak mert az apja nem ér rá törődni a kölykével, a dadusa meg két napja mondott fel.

- Nézd! – állt fel a székéből – Engem is meglepett, mikor ezzel a kéréssel állt elő nekem, de a pasas mindenképp azt szeretné, ha egy időre te ügyelnél a lányára.
- Attól még, hogy gazdag, nem jelenti azt, hogy mindenben engedelmeskednünk kell neki! – akadtam ki.
- Segal, most nyugodj le! – intett vészjóslóan.

Idegesen fújttam, mint egy ingerült bivaly. Számat összeszorítottam, de befogtam. A tekintetét viszont kerültem.

- Figyelj! Egy hét az egész. A fickó lelép, mert konferenciára kell mennie valami ügyben, tőköm tudja mivel kapcsolatban. A lényeg az, hogy téged, ismétlem TÉGED kért meg arra, hogy felügyelj a lányára. – mutatott rám.
- Bezzeg ahhoz már nem volt töke, hogy személyesen kérjen meg, mi?
- Segal!

Bassza meg! Befogtam. Egyszerűen nem akarom elhinni! Mintha csak egy rémálom lenne.

- Nincs apelláta! Azt teszed, amit én mondok! Én megesküdtem a főszernek, hogy vigyázni fogsz a gyerekére. És te, drágaságom, meg is fogod védeni, különben én fogok tenni róla, hogy visszakerülj a síttre. Gondolom, nem hiányzik a sötét verem, ahonnan kihoztalak?

Nem feleltem, csak alig láthatóan biccentettem. Ez neki elég is volt.

- Akkor azt ajánlom, fogd a kis hátsódat, menj el a góré házába és egy hétig el se hagyd a lányt. De ha bármit is terveznél...
- Ugyan mit? Minek nézel engem? – kérdeztem gúnyosan, sötét tekintettel.

krokodil

- Ha bármi történne a lánnyal a TE felügyeleted alatt, istenemre mondom én magam foglak visszadobni abba a mocskos cellába, miután agyon vertelek!
- Értettem!
- Helyes! Most pedig menj!

Már a küszöböt léptem át, mikor hátrafordultam. A főnök épp a cigijét gyújtotta meg, mikor kérdően rám nézett.

- Miért én?
- Faszom tudja! – tudta le. – El innen! – intett, mintha csak a pincsije lennék.

...

A ház, amiről a főnök beszélt egy bazi nagy villa volt a szavanna egy részén. Kiszálltam a dzsipból és fölmentem a lépcsőn. Az inas elvezetett a hátsó teraszra, ahol a medence mellett egy tizenkét éves kamasz ült az egyik nyugágyon. Egy könyvet olvasott. Ha jól láttam egy hüllőkről szóló ismeretterjesztőt. Nocsak! Van ízlése, pláne hogy lány.

Tisztos távolságban megálltam, míg a férfi odalépett a gyerekekhez. Amint felnézett, fölcsillant a szeme. Fogalmam sincs, minek örül ennyire. A helyében én inkább gyanakvóan néznék arra a terepszínbe öltözött, kigyúrt illetőre, akit az apja bérelt fel a védelmére. Kérdően vontam fel egyik szemöldököm.

...

- Apa sokat mesélt rólad.
- Tényleg? – kérdeztem unottan, a terasz korlátjának dőlve.
- A nevem Lily. – nyújtott kezet, mely bár meglepett, nem mutattam ki. Gyorsan kezet ráztunk.
- Segal vagyok.
- Arab vagy?
- Miből gondolod?
- A nevedből.
- Manapság bárkinek lehet, bármilyen nemzetiségű neve... De igen. Arab vagyok. De mintha az előbb azt mondtad volna, hogy az apád sokat tud rólam? Ez mintha kimarad volna.

Egy időre elnémult. Ekkor jött vissza az inas egy tálcával, rajta egy jeges tea és nekem a rum.

- Honnan ismer az apád? – kérdeztem kíváncsian.
- Azt mondta együtt szolgáltatok régen.
- Valóban? Mikor?
- Azt mondta, egyszer a környéken volt valami konfliktus a vadőrök és az orvvadászok között. Te is jelen voltál.

Valami már derenget. Várjunk csak...

krokodil

- Az apád véletlenül nem Ramsay Thomson?
- De igen.

Így már mindent értettem. Elfordultam a Nílus irányába.

- Apa szerint barátok voltatok.
- Az már régen volt... Nagyon régen. – ittam ki egy nyeletre az italt.
- Szerinte még mindig azok vagyok.
- Évtizedek óta nem láttam. Viszont már értem miért akarta ennyire, hogy én felügyeljem a biztonságodat.
- Miért? –nézett föl rám kíváncsian. Ezek szerint az apja ezt nem mondta el neki.

Mélyet sóhajtottam.

- Az adósa vagyok. Az egyik orvvadász belém lőtt. Apád vette ki a golyót és látta el a sebem. Akkor esküdtem meg neki, ha szüksége lesz, rám mindig számíthat. De aztán... Elváltak útjaink. Míg én továbbra is a port nyeldestem, addig ő milliomos lett.
- Hogy érted, hogy a port nyeldested?

Legyintettem. Nem akartam belemenni a részletekbe. Így is sokat mondtam. Elvégre, mégis csak egy kislánnyal van dolgom.

- Hagyjuk!
- Ugye jól tudom, hogy te vagy a környék legjobb vadőre?

Szemem sarkából lenéztem rá.

- Nem szokásom dicsekedni.
- A helyiek Krokodilkönnynek becéznek. Miért?
- Nem vagy egy kicsit túl kíváncsi? – hangom bár nyugodt volt, a tekintetem azt üzenete, fejezd be.

Meg is értette, mert a feje lekókadott. Lehet, hogy megbántottam?

Kis ideig hallgattunk, majd látva, hogy vihar közeleg bementünk.

...

Az esős évszakban járunk. Jönnek, mennek a váratlan égi zuhatagok.

A vendégszobában álltam az üvegfal előtt. Elmélázva néztem a távolban felvillanó villámokat. Kopogás hallatszott, majd Lily dugta be a fejét félénken. Kérdőn fordultam felé.

- Mit szeretnél?
- Megyek vacsorázni. Nem jönnél velem?
- Nem szokásom társaságban enni.

krokodil

Csalódottan fordult el és magamra hagyott. Lehet, hogy érzéketlennek tűnök, de meg van az oka, amiért senki sem láthat evéskor.

...

Az ágyamon feküdtem. Bámulva a plafont a múlton merengtem. Már épp lehunytam volna a szemem, mikor Lily jött be egy tálcával a kezében.

- Nem tudom, mit szeretsz, ezért mindenből hoztam egy keveset. – tette le az asztalra.
- Mond csak, miért akarsz ennyire a kedvemben járni? – ültem fel.
- Nem is tudom. – nézett le szégyenlősen. – Talán mert apa barátja vagy, és mert már egy ideje meg akartalak ismerni.
- Valóban? – vontam fel kérdőn a szemöldököm.
- Hm. – bólintott.

Intettem, hogy üljön le. Rövid töprengés után úgy is tett. Érdeklődve néztem az arcát, míg ő igyekezett kerülni a tekintetem.

- Mi tesz engem, olyan érdekessé számodra?

Idegesen dörzsölgette kezét.

- Hallok egyes s mást a helyiektől. Vannak barátaim a falusiak fiataljai közül, akik szintén csodálnak.

Ez meglepett. Ugyan mitől lehetek olyan felkapott a fiatalok körében?

- Azóta kezdtem érdeklődni irántad, mikor először hallottam rólad. A legtöbben Krokodilkönnynek hívnak, ami máris fölkelte a figyelmemet. Nem tudtam, miért ez a neved, míg nem később a többiek elmondták, hogy ez csak a helyi beceneved. Sokat kérdezősködtem utánad. Gondoltam, hogy közöd lehet a nílusi krokodilokhoz. Én is kedvelem a hüllőket, a krokodilok pedig csodálom... Igaz, tartok is tőlük.
- Azt jól is teszed! – helyeseltem.
- A srácok szerint akkor ragadt rád ez a név, mikor a helyi törzssel vadásztál. Ha jól tudom antilopra.
- Emlékszem. – biztosítottam.
- Valóban igaz, hogy mikor elejtetted az állatot, könnyet hullattál érte? – szemeiben csillogott a kíváncsiság.

Hallgattam.

- A helyiek megfigyelték, hogy mikor egy krokodil elejti a zsákmányát, könnyezik. Tudtad, hogy a krokodil nem azért könnyezik, mert bánja, amit a prédával tett? Hanem mert az állat könnymirigyei szemének nedvesen tartásáért felelősek. –magyarázta lelkesen.

krokodil

- Tisztában vagyok ezzel. – feleltem - Egy krokodiltól ne várd, hogy megsajnálja áldozatát. Kíméletlen gyilkosként szakítja darabokra. Számára az egy ünnepi vacsora.
- És te akkor, miért sírtál?
- Nem sírtam!
- Akkor neked is a könnymirigyeid aktiválódtak? – furfangos kérdés volt, és hogy őszinte legyek, a gyerek rátapintott a lényegre. Persze nem pontosan az történik nálam, mint a krokodilok esetében. De nem feleltem. - Kérlek, mondd el! Ígérem, nem fogom elárulni senkinek.
- Mindenkinek megvannak a maga titkai. Amiket illendő tiszteletben tartani!

Szemeiből kihúnyt az izgalom. Elszontyolodott. A szemembe nézve látta, hogy nem fogom megosztani vele a titkom, legalábbis ma már nem. Lassan fölállt, majd jó étvágyat és éjt kívánva kiment. Elgondolkodva néztem magam elé. Különös lány. Nem igazán rajongok a gyerekekért,... De Lilyt őszintén kedvelem.

...

A Nílus partján feküdtem, nem messze pár krokodiltól. Én feleltem az ő és az emberek biztonságáért. Senki sem tudott kiigazodni rajtuk, annyira, mint én. Azokat, amelyek itt napoztak a közelemben, fióka koruktól fogva ismertem.

A legnagyobbak mindközül Néró és Brutus, alig ötlépésnyire feküdtek tőlem. Tátott állkapcsuk, melyben ott sorakoztak tépésre és szaggatásra specializálódott fogaik, félelmetes látványt nyújthatnak mások számára, de én már megszoktam.

Lily néhány barátjával a hatalmas kertjükben játszottak. Néha-néha feléjük pillantottam. Két napja voltam már a lány „dadája”, de a dolgaiba nem igazán szóltam bele. Feltűnően okos lány. Jól tudja mit szabad és mit nem. Így nekem csak annyi a dolgom, hogy időnként ránézzek, minden rendben van-e.

Halk reccsenésre figyeltem föl. Oldalra fordultam. Lily állt a legközelebbi pálma árnyékában. Nem mert közelebb jönni a krokodilok miatt. De láttam, hogy beszélni szeretne velem. Mély levegőt vettem és kimért mozdulatokkal fölálltam. Ezeknél a fickóknál jól meg kell válogatni a mozdulatokat. Elég egy rossz lépés, vagy hirtelen karemelés, és máris beindulnak a védekező ösztönök. A jobbik esetben egy gyors farok csapással a vízbe gázolna, a rosszabbik, gondolom nyilvánvaló, hogy mi lehet. Ezért nekem is mindig ébernek kell lennem.

- Na, jól van fiúk! Tűnés! – csaptam össze a kezem, melyre se szó, se beszéd visszairamodtak a folyó kellemesen hűs vizébe.

Lilyhez fordultam. Elképedve nézett. Fejemmel intettem, hogy most már kibújhat a pálmák közül. A srácok biztonságos távolságban úszkálnak tőlünk.

- Ezt, hogy csináltad? – képedt el.
- Kikelésüktől fogva ismernek.

krokodil

- Nem félsz, hogy megtámadnak?
- Tudni kell mikor és hogyan parancsolsz rájuk!... Kívánsz tőlem valamit?
- Csak, egy kicsit veled szeretném tölteni az időt.
- Mi van a barátaiddal?
- Hazamentek. – fogta össze a háta mögött a kezét. – Ugye maradhatok? – nézett föl rám félénken.
- Ha nagyon akarsz. – vontam vállat.

Mindketten a meleg talajon ültünk és a távolban levő krokodilokat figyeltük.

- Hogyan tudod, megkülönböztetni őket? – kérdezte kíváncsian.
- Ha sokat vagy köztük, előbb vagy utóbb mindet föl tudod ismerni.
- Nevet is adsz nekik?
- Csak azoknak, amik közel állnak hozzám, mint az a testvérpár. Az ott, amelyik a nádasban sütkérezik, Brutus. Amelyik pedig félig kint fekszik a vízből a túlparton, Néró.
- Miért olyan különlegesek, hogy nevet adtál nekik?
- Kikelésükkor, meglepően nagyobbak voltak a többi fiókánál,... ami később azok veszte lett.
- Megették őket?
- Ne lepődj meg ezen! Ezek állatok! Itt nem meglepő a kannibalizmus, illetve a kisebbek és gyengébbek megölése, hogy az erősebbek megélhessék a felnőttkort. Jelenleg ők ketten a folyó királyai. Erősek és szívósak. Büszkén védik területeiket. Talán ez az, ami megfogott bennük. – gondolkodtam el a végére.
- Erre utal a nevük is? - mosolyodott el.

Láttam, hogy tetszett neki. Én is elmosolyodtam a szám sarkában.

- Lényegében, igen. Erre.

Ismét csönd telepedett ránk, csak a természet hangjai hallatszottak.

...

Sötét emlékképek villantak fel előttem. Káosz és vér. Fájdalom és kín járja át testemet. Eltompult körülöttem minden. Csak a szenvedést érzem. Valaki felvesz, és menekül velem.

Verejtékben úszva ébredtem. Szívem a torkomban dobolt. Kapkodtam levegő után, mintha víz alatt fuldokoltam volna.

Miután lenyugodtam, láttam, hogy még csak hajnal van. A nap még föl se kelt, csak egy rőt vonal választotta el a földet az égtől. Megdörzsöltem a homlokom és fölkeltem. Bementem a fürdőben. Hideg vízzel lezuhanyoztam, mely kioltotta a bennem tomboló lángokat.

Visszamentem a szobába. Az egyik székhez léptem és a ráterített nadrágomat, meg a fekete testhezállós rövid ujjúmat vettem föl.

krokodil

Mielőtt lementem volna a konyhába benéztem Lilyhez. A kicsi mélyen aludt.

A konyhában főztem egy erős feketét és reggelit készítettem. Kimentem a teraszra, néztem, ahogy a természet lassanként ébredzik. Közben elmerengtem az álmomon. Tudom, hogy nem közönséges álom volt, hanem emlék. Mikor Ramsay megmentett. Miért most tört elő bennem? Annak már, lassan húsz éve.

Míg, ezen merengtem, kezemben a pirított szalonnát kezdtem el rágni. Ekkor bújt ki szemem mögül egy könnycsepp. Minél többet rágtam, annál több könny csordult ki. Ez az átka, ha valakinek krokodilkönny-szindrómája van. Ezért nem szeretek másokkal együtt enni.

Miután megreggeliztem fölálltam és a korláthoz lépve rátámaszkodtam. Elmélyültem a természet nyugalmában. Arra eszméltem, hogy valaki van mögöttem. Hátranéztem. Lily volt.

- Jó reggelt! – köszöntött vékonyka hangján.
- Jó reggelt! Nincs egy kicsit korán?
- Hiányzik apa.
- Már csak négy nap. – bízattam.
- Tudom, de nem szoktam meg, hogy apa ilyen sokáig elvan... Neked van családod? – kérdezte kíváncsian.
- Nincs.
- Nem vagy egyedül?
- Megszoktam.

Ekkor történt valami váratlan dolog, amire kurvára nem számítottam. Egy pillanatra megállt az idő. Majd egy tompa puffanás. Lilyt a testemmel védtem. Sikítás és lövés. Fölnézve láttam, hogy egy golyó fúródott a ház falába. Mi a fasz?!

Mikor már úgy éreztem, hogy elmúlt a veszély föltápászkodtam, de a gyerekeknek mutattam, hogy maradjon még veszteg. Végig ott lapult a lábamnál. Körülnéztem. A teraszról is lenéztem, de nem láttam senkit és nem hallottam több lövést.

...

Tomboltam dühömben. Természetesen nem a gyereken töltöttem ki. Lily az apja székében ült, míg én föl-alá járkáltam, próbáltam elérni az apját telefonon. De mind hiába. Baszodtul ki voltam. Mégis mi a fenébe mártotta bele Ramsay a kezét?! Sehogy se sikerült elérnem, míg a laptopon nem jött egy email. Oda ugrottam.

Skype! Most!

Bekapcsoltam. Lily ott ült mellettem és kíváncsian nézte mit csinálok. Hívás jött. Fogadtam.

Ramsay ideges arca jelent meg a képernyőn. Jól megöregedett, amióta nem láttam. Ennyit tesz a gazdag, stresszes élet?

krokodil

- Szia apa! – intett boldogan neki a lánya.
- Szia kicsim. – erőltetett egy gyors mosolyt az arcára, majd igyekezett az én szemembe nézni. – Szia Segal! Rég nem láttuk egymást.
- Mi ez az egész, Ramsay?! Miért lóttek ránk? Mi a francot csináltál?!
- Kérlek, igyekszem megmagyarázni. – intett.
- Ajánlom is!
- Lily, kicsim magunkra hagynál egy kicsit?
- Hm. – biccentett és épp fölállt, mikor gyengéden megfogtam a könyökénél.
- Jobb, ha a közelemben maradsz! Ül a kanapéra. – mutattam a szoba másik végére.

Túl kockázatosnak találtam szem elől veszíteni. Ha a gyerek volt a célpont...

- Jó.

Engedelmes kislánként odébb állt. Visszafordultam Ramsayhez.

- Hallgatlak!

Nagyot sóhajtott.

- Emlékszel Rahal Jamalra?
- Rahalra? Mégis hogy jön ő a képbe? Azt hittem a harcban vesztette életét. Nekem azt mondtad.
- Én is azt hittem! – idegesség ült ki az arcára. – Viszont pár hónapja fölkeresett. Gondolhatod, hogy megdöbbsentem. Azzal támadt rám, hogy otthagytam meghalni, mikor az egyik orvvadász meglőtte. Próbáltam megértetni vele, hogy nem mozgott, nem lélegzett, vértócsa lepte el. Honnan a francból, tudtam volna, hogy még él?... Közben, téged már a vállamon menekítettelek.

Egy örökkévalóságnak tűnő percre elnémultunk.

- És mit akar?
- Bosszút.
- Ez nevetséges! – törtem ki.
- Valóban az? Nem az imént mondtad, hogy rátok lóttek?!

Igaza volt. Rahal vagy megőrült, vagy talán valaki más az.

- Honnan vagy olyan biztos benne, hogy ő lőtt ránk?
- Sejtettem, hogy fölteszed ezt a kérdést, és biztosítalak, hogy Rahal volt. Amikor pár hónapja találkoztunk, közvetlen közletről a szemembe vágta, hogy mivel én otthagytam őt félholtan, ezért ő elveszi tőlem azt, ami számomra a legkedvesebb.

Nem szóltam semmit. Sajnos túl sok ilyen alakkal találkoztam a sitten is, akik valamilyen háborúból vagy egyszerű kis büntett elkövetésekor eszüket veszítve próbáltak bosszút állni azokon, akik odajuttatták őket. Rahalt pedig alaptól olyannak ismertem meg, akinél hamar

krokodil

fölmeleg a pumpa, ráadásul azután, ami történt vele... A kicsi felé fordultam. Nadehogya, egy gyereket megölni ezért?

Mélyet sóhajtottam.

- Szóval ezért béreltél fel valójában. Hogy, míg te távol vagy, védjem meg a lányodat.

Némán bólintott.

- El kellett volna mondanom! De nem volt időm, hogy figyelmeztesselek.
- Van egy sanda gyanúm, hogy valami más is van a pakliban. Igazam van Ramsay?
- Ha megölni nem is, de kapd el Rahalt. A többi a hatóságok majd elintézik. De kérlek, ezt az egyet tedd meg nekem. Ha alkalmad nyílik rá, kapd el! Elegendem van abból, hogy nap, mint nap arra riadok fel, hogy Lily életben van-e még!... És ne feledd, hogy ennyivel tartozol nekem! – változott meg a hangja.

Kérdőn felvontam egyik szemöldökömet.

- Ezt most vegyem fenyegetésnek?
- Vegyed, aminek akarsz, de ha bármi történik is a lányommal a te felelősséged alatt, nagyon megjáród!
- Had emlékeztesselek, hogy jelenleg nem te vagy olyan helyzetben, hogy parancsolgass nekem. Az én gondjaimra bíztad a lányodat, úgyhogy azt ajánlom, válogasd meg a szavaidat, mikor velem beszélsz!
- Csak azt kérem, hogy véd meg a gyermekem életét!
- És fogj el egy örültet. Mintha valamiféle kopó lennék! Miért nem fordultál eddig a hatóságokhoz?
- Ők nem tudták elkapni Rahalt. Tőle bármi kitelik. Egy kisgyerek megölése vagy megerősztakolása nem áll messze tőle, és ezt elhíheted nekem! Csak te vagy képes megállítani! Tudom, és ezért bízom benned!

Meg se várta a válaszomat, kikapcsolta a skype-ot.

...

Lily a lábait lóbálva ücsörgött a kanapén, míg én arcomat a tenyerembe temetve gondoltam át a helyzetet. Szóval Ramsay azt akarja, hogy védjem meg Lilyt, közben legyen időm elfogni egy elmebeteg. Remek! Máris jól kezdődik a napom!

Fölálltam és az ablakhoz léptem. Tökéletesen kilátni innen a Nílusra... és a krokodilokra. Sokáig némán álltam gondolataimba merülve. Ahogy Nérót és Brutust néztem eszembe ötlött valami. De, ahogy a gyerek felé fordultam, már nem voltam biztos benne, jól ki-e gondoltam, amit elterveztem. Visszafordultam a Nílushoz és nagyot sóhajtottam. Nem lesz könnyű dolgom.

Lily gyengéden megrázta a kezem. Hátra néztem, majd le.

krokodil

- Unatkozom! – panaszkodott a kislány.

Nem tudtam mik Rahal módszerei. Fogalmam se volt, hogy mikor és hol fog újra felbukkanni. Nem kockáztathatom meg, hogy kimegyek Lilyvel, holott ez már a harmadik nap, hogy itt vagyok. Miért csak most lótt? Az is lehet, hogy azért reggel, mert ekkor még nincs akkora hőség? Rahalt mesterlövészként ismertem meg. Olyan helyet kell választania, ahol jól ránk lát, és nincs semmi, ami a célzást akadályozhatja. Talán a teraszt nézte ki, mert oda többször is kimegyünk a nap folyamán? Ránéztem az órára. Délelőtt tíz volt. Muszáj megkockáztatnom, hogy kimegyek!

- Menj be a szobádba és húzd el a függönyöket! Zárd be az ajtót is! Csak annak nyisd ki, akinek megismered a hangját! Megértetted?
- Hm. – biccentett és elfutott.

...

Kint a teraszon béke honolt. Körbejártam az egészet. Alaposan szemügyre vettem mindent, míg nem valami bevillant. Az egyik fán csillogott valami. Se szó, se beszéd, átugrottam a korlátot és bevettem magam a cserjésbe. Amint elértem azt a fát, észrevettem, hogy a kérge föl van töredezve. És a mély vágások egyáltalán nem természetes képződményeknek tünnek. Elővettem a saját vadásztőrömet és a mélyedésekbe vájva fölmásztam.

Megtaláltam, amit kerestem.

De ami fogadott, az nem tetszett. Egy profi mesterlövész sosem hagyja el úgy a leshelyét, hogy a fegyvert ne vinné magával. Márpedig az itt volt az ágon lerögzítve, és annak a távcsó üvegét láttam csillogni.

Verítékcsepp futott végig a gerincem mentén. Nagyon úgy fest nekem ez a dolog, mintha egy varjúcsapdába estem volna. Rahal nem felejthette itt a fegyvert! Annyira hülye csak nem lehet. Tudta, hogy én majd kiszúrom és utána járok! Az egész egy csapda volt! Basszus! Lily!

Leugrottam az ágról, és mint egy megvadult gnú rohantam Lily szobájához. Addig kiáltottam a nevét és dörömböltem, míg el nem vesztettem a türelmem és berúgtam az ajtót. De a gyereket nem láttam. A nyitott ablak függönye élénken lobogott. De nem álltam meg itt bánkódni. Kilépve az ablakon alaposan szemügyrevettem a vidéket. Még nem mehettek messzire. Észrevettem a nyomokait. A folyó felé tartottak. Siettem, hogy a lehető legrövidebb úton eléjük tudjak vágni.

Meg is találtam!

Futottam, ahogy csak bírtam, de közben igyekeztem arra is ügyelni, hogy Rahal ne szúrjon ki. Meglepetésszerűen kell támadnom. Ha ő ki tudott cselezni engem, akkor én is így fogok játszani, és nem leszek kíméletes. Ha Lilynek egy haja szála is görbül, Rahal halott!

Elérve a Nílus partját láttam, ahogy Rahal egy terepjáró felé vonszolja Lilyt, aki ellenkezve próbál kiszabadulni fogvatartója karmaiból. Nem messze tőlük ismerős szempárt vettem észre a vízből

krokodil

kilesve. Jó fiúk! Jókor, jó helyen! Még a hasznomra is válhattok! Néró és Brutus dühöngő gyilkoló gépekké válnak, ha valaki párzás idején bemerészkedik a fenség területükre. Bármennyire is kockázatos, ezt kell kiprovokálnom náluk, ha meg akarom menteni Lilyt.

Rahal már épp erőszakolta volna be az autóba a gyereket, mikor kiléptem az árnyékból.

- Rég találkoztunk Rahal!

Ingerülten felém fordult, de mikor látta, hogy csak én vagyok, ráadásul fegyvertelenül leeresztette a revolverét.

- No lám! A Krokodilkönny személyesen! Valóban rég volt szerencsék Segal! Mikor is volt?...
Ja igen. Amikor Ramsay magamra hagyott!
- Ne légy már nevetséges! Honnan tudta volna, hogy még élsz?
- Látom azt nem mondta el neked a teljes igazságot. Tisztában volt vele, hogy megsebesültem. Ráadásul én közelebb is voltam hozzá, mint te. De ő inkább téged vett föl a vállára.
- Ramsay...
- A drága barátod szándékosan hagyott a sorsomra!
- Ezért akarod a lányát megölni?
- Én mindent elvesztettem! Had tudja meg ő is, milyen az, ha elveszik tőle azt, ami számára a legértékesebb.
- Azt viszont nem engedhetem! – léptem közelebb, melyre Rahal eszelősen fölnevetett.

Közben szemem sarkából láttam, hogy Néró mászik Rahal felé a háta mögött. Lilyt nem engedte kiszállni a dzsibból, elállva az útját, ezért minél közelebb kell férkőznöm hozzájuk, hogy a gyereket megvédjem a közelgő vérfürdőtől.

De mikor már veszélyesen közel voltam hozzájuk Rahal ismét rám irányított a fegyvere csövét.

- A helyedben én kimaradnék ebből!
- Már késő!
- Akkor kénytelen leszek téged is megölni! – ujjá már a ravaszon volt.
- Előtte még had kérdezzek valamit! – emeltem fel a két kezem, miközben végig azt néztem, ahogy Néró óvatosan kimászik a vízből, és Rahal mögé oson, Brutusszal a nyomában.
- De gyorsan! Mit akarsz?
- Tudod, hogyan vadásznak a krokodilok?

A kérdés annyira meglepte, hogy még észbe se kapott, de én már előtte is teremtem, és egy nagy jobbosal Néróhoz ütöttem. A revolvere kiesett a kezéből. Szédelegve próbált felállni. Közben én gyorsan a karjaimba vettem Lilyt, aki fejét a mellkasomnak nyomva, kétségbeeset-ten sírva bújt hozzám. Kellő távolságba érve láttam, hogy Rahal négykézláb vetné magát a fegyvere után, mikor Néró megragadta a lábánál és húzta magával a víz felé. Több se kellett, hogy Brutus is támadásba lendüljön. Kezemet Lily fejéhez nyomva nem engedtem, hogy odanézzon. Fájdalmakkal teli ordítózás riasztotta fel a fákon pihenő madarakat. A fivérek egy pillanat alatt kettéhasították Rahalt. Brutus halálpörgéssel, tépte le a karját. Vér fröcskölt mindenhova, melynek szagára egyre

krokodil

több krokodil jelent meg, míg nem már egyszerre heten tépték, szaggatták a még megmaradt részeket.

Mire véget ért a vad vízi lakomázás leguggolva elengedtem Lilyt, aki még mindig riadtan szorongatta a fölsőmet.

- Lily... - könnyektől csillogó arccal nézett föl rám. – Most már minden rendben! Elmúlt a veszély! – megsimogattam, és letöröltem néhány könnycseppet.
- Biztos?

Bátorító mosollyal bólintottam, melyre már kicsit nyugodtabban, viszont boldogan ölelte át a nyakamat. Most először hagytam, hogy az érzelmek eluralkodjanak rajtam. Pillanatok alatt futott át fejemben a gondolat, hogy amennyire megkedveltem Lilyt, és kis híján elveszítettem, hagytam, hogy néhány könny nekem is kicsorduljon.

...

Lily önfeledt vidámsággal rohant apjához, miután a helikopter leszállt és Ramsay kilépet. Én megtartva a tisztes távolságot figyeltem karba tett kézzel, ahogy ölelkeznek és Ramsay homlokon csókolja kislányát. Felém fordult és köszönésképpen biccentettünk.

Ramsay-vel a teraszon ültünk egy-egy pohár jeges whisky-vel.

- Szóval Rahal halott... És ahogy elmesélted, az esetett nyugodtan vehetjük balesetnek. Elvégre mégiscsak krokodilok vacsorájául végezte és nem a te kezed által halt meg.
- Lényegében.
- Lily hogy viselte? – nézett mélyen a szemembe.
- Tegnapig, nem mert egyedül aludni, így velem voltam esténként, miközben nappal se lépett el a közelemből.
- Ez érthető... - tekintete a folyóra vetült – De legalább már vége.
- Viszont valamit tisztáznunk kell! – ismét felém fordult – Mielőtt meghalt, Rahal azt mondta, te tudtad, hogy még él, és közelebb is volt hozzád, mégis engem mentettél meg. Miért?

Mélyet sóhajtott.

- Valóban így volt.
- Miért hazudtál?
- Tény, hogy Rahal mellettem állt, mikor oldalba lötték. Súlyos volt a sérülése. Viszont egy valamit tudnod kell róla!
- Csupa fül vagyok.
- Mielőtt harcba kerültünk az orrvadászokkal, szemtanúja voltam, ahogy Rahal az egyik bennszülött kislányt erőszakolja... Ha tíz lehetett szegény gyermek! – húzta le egy nyeletre az italt.
- Szóval ezért! – már mindent értettem.

krokodil

- Akkor, mikor mellettem eltalálták visszagondoltam arra, hogy ő mit tett... Az ilyenek sosem változnak meg! Te pedig a bajtársam voltál! Amint te is megsérültél, gondolkodás nélkül rajtad segítettem.
- Miért nem mondat el?

Vállat vont.

- Talán mert annyi év után, inkább magamba temettem, mint sem megosztottam volna másokkal.
- Legalább már kvittek vagyunk!
- Azok. Nem lehetek elég hálás, amiért megmentetted a lányomat.
- Amiért én sem, hogy te meg az életemet.

Egy ideig némán hallgattunk, majd Ramsay törte meg a csendet.

- És most mi a terv? Gondolom méysz vissza a vadőr szolgálatba?

Elgondolkodtam.

- Viszont, volna egy ajánlatom. Van egy olyan érzésem, hogyha el is mennél hiányozna Lily.
- Minek tagadjam?
- Az olyan gazdagoknak, mint én vagyok, állandóan vannak ellenségei. Mit szólnál, ha fölvennélek?
- Mármint testőrnek?
- És a lányoména. A helyedben megfontolnám!
- Nincs mit ezen morfondíroznom. Elvállalom!

Hivatalosan kezet fogtunk. Fölállva a teraszcól néztük, ahogy Lily a barátaival játszik. Mintha megérezte volna, hogy figyeljük, felénk fordult, és boldogan intett. Mindketten viszonoztuk. Úgy érzem, ez egy jó kezdete életem következő fejezetének.